

ningsmanden tillige ofte tidligere har været straffet for lignende kriminalitet. Straffene er udmålt i niveauet fra fængsel i 3 år og 6 måneder til fængsel i 9 år.

Højesteret har dog som nævnt ovenfor under pkt. 4.2. i to sager (U 1995.299H og U 1990.372H) haft lejlighed til at tage stilling til strafudmålingen i sager om *parvoldtægt*. Højesteret udmålte straffen til 6 måneders fængsel, og fandt ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvis betinget, heller ikke med vilkår om samfundstjeneste.

I U 1991.918/2H tog Højesteret stilling til en sag om flere tilfælde af *kontaktvoldtægt* og forsøg herpå begået af fire unge (i alderen 16 – 20 år) overfor en 16-årig pige, der blev slæbt ind på et værelse, hvor hun blev fastholdt. Forholdene blev begået over 1 – 1 ½ time. To af de tiltalte blev også dømt for vold efter straffelovens § 244 ved at klippet en del af pigens hovedhår af. En anden blev tillige dømt for overtrædelse af § 252 ved at have skudt efter pigen med en luftpistol. Højesteret udmålte ubetingede straffe på henholdsvis fængsel i 6 måneder, fængsel i 4 måneder, fængsel i 9 måneder og fængsel i 1 år. By- og landsretten havde udmålt betingede domme blandt andet under hensyn til de tiltaltes unge alder.

Denne sag nævnes særligt, fordi den på mange punkter er sammenlignelig med den *voldtægts-sag fra Århus*, som er omtalt i Justitsministeriets skrivelse af 9. juni 2000, jf. pkt. 1 ovenfor.

I sagen fra Århus blev der afsagt dom af Vestre Landsret den 17. november 2000. Ved dommen blev 6 unge mænd, der var i alderen 15 – 18 år på gerningstidspunktet, dømt for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, og forsøg herpå. Forholdene var begået over for en 14-årig pige, der sammen med en ven og nogle af de domfældte gik ind i en skurvogn. Efter at pigen ufrivilligt havde haft seksuelt forhold til vennen, der blev frifundet på grund af manglende bevis for forsæt, begik de seks domfældte voldtægt eller forsøg herpå over for pigen. Det blev i landsretten lagt til grund, at pigen blev tvunget til de seksuelle forhold ved de trusler om vold, der lå i situationen. Forholdene havde en varighed på ca. 3 timer.

Straffene blev for 5 af de domfældte udmålt til fængsel i 9 måneder og for en af de domfældte til fængsel i 1 år (fællesstraf). Efter de domfældtes alder og oplysningerne om deres personlige

forhold blev straffene gjort delvis betingede, således at 6 måneder skal fuldbyrdes, mens de resterende dele af straffene blev gjort betingede på nærmere fastsatte vilkår.

Landsretten anførte i præmisserne, at strafudmålingen var udtryk for, at landsretten ikke havde imødekommet anklagemyndighedens påstand om generelt at forhøje strafniveauet i sager af denne karakter. Straffene blev således alene udmålt under hensyntagen til den konkrete sags omstændigheder i overensstemmelse med det strafniveau, der hidtil har været gældende i sager om voldtægt.

I byrettens dom var straffen for 5 af de tiltalte fastsat til fængsel i 6 måneder, hvoraf de 3 måneder blev gjort betinget på nærmere fastsatte vilkår. En af de tiltalte blev i byretten idømt fængsel i 9 måneder, hvoraf de 6 måneder blev gjort betinget på nærmere fastsatte vilkår. Den ubetingede del af straffen for alle de tiltalte blev anset for udstået med varetægtsfængslingen, der havde haft en varighed af ca. 3 måneder.

Højesteret har ikke i de seneste år haft lejlighed til at tage stilling til strafudmålingen i sager om *overfaldsvoldtægter*, hvor der ikke foreligger særlige skærpende omstændigheder. I de domme, hvor der har foreligget særlige skærpende omstændigheder, som eksempelvis i U 1995.299H og U 1994.648H, blev straffen fastsat til fængsel i 5 år.

Dommene vedrørende overfaldsvoldtægt uden særlige skærpende omstændigheder er således af ældre dato. Som eksempler på sådanne sager kan nævnes U 1981.802/2 H og U 1977.49/2H, hvor straffen blev udmålt til fængsel i 2 år og 6 måneder.

Højesteret har endvidere i ældre domme vurderet strafudmålingen i sager om forsøg på *overfaldsvoldtægt*. Som eksempler herpå kan nævnes U 1975.173H, hvor straffen blev udmålt til fængsel i 3 år, og U 1970.731H, hvor straffen blev udmålt til fængsel i 2 år.

Det er således vanskeligt at vurdere, hvilket strafniveau Højesteret finder bør anvendes i dag ved overfaldsvoldtægter, hvor der ikke foreligger særlige skærpende omstændigheder, men efter den nævnte ældre praksis lå strafniveauet for overfaldsvoldtægter i disse tilfælde på 2-3 års fængsel. Det synes ikke at have haft væsentlig betydning – i hvert fald på daværende tidspunkt – at der alene var tale om forsøg.